

Arrest

nr. 54 781 van 24 januari 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 2 november 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 22 september 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 26 oktober 2010.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 december 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. FRÈRE, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 14 december 2009 dient verzoeker die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 22 september 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij deze aanvraag ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard. Dit is de bestreden beslissing.

“(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 15.12.2009 werd ingediend door :

B., M. (R.R.: 662100879503)

Nationaliteit: Algerije

Geboren te O. op 08.10.1962

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene wil zich beroepen op punt 2.8.A. van de vernietigde instructie van 19.07.2009, maar betrokkene heeft noch een periode van wettig verblijf gehad voor 18.03.2008 of noch voor deze datum geloofwaardige pogingen ondernomen om een wettig verblijf in België te bekomen. Betrokkene toont dit niet aan, noch zijn er in het administratief dossier van betrokkene hier aanwijzingen van terug te vinden. Betrokkene kan zich dan ook niet dienstig beroepen op criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009.

Qua verblijfsduur zou betrokkene eventueel in aanmerking kunnen komen voor punt 2.8B van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Echter, om hierop eventueel aanspraak te kunnen maken, moet een behoorlijk ingevuld arbeidscontract worden voorgelegd. Dit doet betrokkene niet.

Het feit dat betrokkene sinds 2003 in België zou verblijven, lokaal verankerd zou zijn, een ruime vrienden –en kennissenkring zou hebben, sociale banden in België opgebouwd zou hebben, dat hij verschillende getuigenverklaringen kan voorleggen, en dat hij de Nederlandse taal machtig zou zijn, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

(...).”

Op 26 oktober 2010 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Verzoeker heeft tegen dit bevel een beroep ingediend dat gekend is onder het rolnummer 61 586.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Schending van art. 9bis Vreemdelingenwet;

Schending van het art. 62 Vreemdelingenwet — materiële en formele motiveringsverplichting;

Schending van de art. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;

Schending van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, en de zorgvuldigheidsverplichting;

Manifeste beoordelingsfout.

4.1. Dat de verwerende partij in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van de verzoeker, in toepassing van artikel 9 bis Vreemdelingenwet een manifeste beoordelingsfout begaat, door aan de verzoeker mede te delen zijn aanvraag tot verblijf niet gegrond verklaard wordt.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

Dat dit hier niet op afdoende wijze is gebeurd.

4.2. Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Er kan waargenomen worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken verzoekers verblijfsaanvraag afwijst omdat hij volgens de Dienst Vreemdelingenzaken niet voldoet aan de criteria van de ondertussen door de Raad van State vernietigde instructienota van 19/07/2009.

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt meer bepaald dat de verzoeker niet voldoet aan het criterium 2.8.A omdat hij geen wettig verblijf heeft gehad voor 18.03.2008 noch pogingen ondernomen heeft om een wettig verblijf te bekomen.

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat de verzoeker eventueel niet in aanmerking zou kunnen komen voor het criterium van 2.8.B maar dat hij geen arbeidscontract voorlegt.

Het feit dat de verzoeker verblijft in België sinds 2003, werkwilgig is, lokaal verankerd is en een vrienden en kennissenkring heeft is geen grond tot regularisatie.

4.3. De Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat de verzoeker niet voldoet aan het criteria van de vernietigde instructienota.

De motivering moet evenwel draagkrachtig zijn, dat wil zeggen dat de motivering de beslissing maar zal kunnen schragen wanneer zij duidelijk, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig is (R.vSt. nr. 72.635, 23 maart 1998, A.P.M. 1998 (samenvatting), 64; Arbrb. Brussel 5 oktober 2002, J.T.T. 2003, afl. 867,393).

4.3.1.) De Dienst Vreemdelingenzaken stelt ondermeer dat de verzoeker zich zou kunnen beroepen op criterium 2.8.B maar dat hij geen arbeidscontract voorlegt.

4.3.2.) Artikel 9bis VW laat de verzoeker toe om in bijzondere omstandigheden de aanvraag tot machtiging tot verblijf voor meer dan drie maand in België in te dienen.

Aan deze voorwaarde van ontvankelijkheid, net als aan het verzoek om een identiteitsdocument voor te leggen is voldaan. De vordering is ontvankelijk verklaard.

Evenwel maakt de bestreden beslissing toepassing van de criteria zoals verwoord in de "instructie van 19 juli 2009" om over te gaan tot een beslissing over de grond van de zaak.

Deze nota is evenwel door de Raad van State op 9 december 2009 (de bestreden beslissing vermeldt verkeerdelijk 11 december 2009) vernietigd.

Hoewel dit impliceert dat de Staatssecretaris van Asiel en Migratiebeleid opnieuw binnen de wettelijke context een appreciatiebevoegdheid heeft, kan dit niet betekenen dat het bevoegde Staatssecretaris vrij staat om hierbij de vernietigde criteria zonder meer verder toe te passen.

De criteria vormen op zich geen rechtsgrond meer om een beslissing te nemen. De loutere verwijzing naar de individuele situatie van de betrokkene, om tot de bestreden beslissing te komen, zonder de elementen individueel te bekijken over de grond van de zaak, kan onmogelijk een afdoende materiële motivering zijn.

Gezien er geen instructienota meer bestaat, dient de bevoegde Staatssecretaris elke aanvraag individueel te toetsen en te motiveren, rekening houdende met de specifieke omstandigheden van het dossier.

Door enkel te verwijzen naar de criteria van de vernietigde instructienota, en aan te geven dat aan de toegepaste criteria 2.Sb - van een nota die niet meer bestaat en zelfs geacht wordt nooit bestaan te hebben - niet voldaan werd, schendt de bestreden beslissing de materiële motiveringsverplichting en het motiveringsbeginsel.

Verzoeker toont aan dat hij in de afgelopen jaren constant gewerkt heeft aan zijn integratie. Zijn duurzame lokale verankering wordt op die manier bewezen.

Toch wijst de bestreden beslissing haar af, omdat de verzoeker (eventueel) niet voldoet aan de criteria van artikel 2,8b van de vernietigde instructies van 19.07.2009 (waarop zij zich in haar regularisatieaanvraag dus niet eens beroepen had):

"Qua verblijfsduur zou betrokkene eventueel in aanmerking komen voor punt 2.B8 van de vernietigde Instructie van 19.07.09. Echter om hierop eventueel aanspraak te kunnen maken, moet een behoorlijk ingevuld arbeidscontract worden voorgelegd. Dit doet betrokkene niet. "

Uit het voormeld motief blijkt dat de bestreden beslissing enkel rekening houdt met de vernietigde instructies 'van het kernkabinet en geen individuele beoordeling maakt van de situatie waarin de betrokkene zich bevindt.

Er is aldus geen afdoende materiële motivering, waaruit blijkt dat in het individueel geval van de verzoekster er elementen voor handen zijn om de naar voor gebrachte stukken als onvoldoende te aanschouwen.

Minstens is deze schending van de motiveringsverplichting aanwezig waar de bestreden beslissing aangeeft dat de opgesomde elementen in de aanvraag wel een bewijs van de integratie van verzoeker vormen, maar dat dit niets afdoet aan de voorwaarden als gesteld in de instructies van 19 juli 2009.

Nochtans kunnen deze criteria geen degelijke rechtsgrond vormen om tot de bestreden beslissing te komen, nu deze instructies geacht worden nooit bestaan te hebben en de verzoeker zich bovendien ook nooit op de instructies beroepen heeft.

De vernietigde criteria zijn dan ook geen rechtsgeldige basis of motief om tot weigering over te gaan, terwijl de bestreden beslissing precies erkent dat de ontvankelijkheidsvoorwaarden voldaan zijn en ook de duurzame lokale verankering (integratie) wordt aangetoond.

Wanneer er gronden voorhanden zijn om tot machtiging over te gaan van een verblijf voor meer dan drie maanden, en dit enkel en alleen wordt afgewezen op grond van het niet voldaan zijn van criteria die geacht worden niet bestaan te hebben is de beslissing onmogelijk afdoende naar recht gemotiveerd.

4.3.3.) De Dienst Vreemdelingenzaken stelt aan de andere kant dat aan het verblijf van de verzoeker in België niet getwijfeld wordt.

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat het een FEIT is dat de verzoeker verblijft in België sinds 2003, duurzaam lokaal verankerd is, en een vrienden- en kennissenkring heeft.

4.3.4.) De Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat de verzoeker geen pogingen ondernam om zijn verblijf te legaliseren, minstens niet vóór de datum van 18 maart 2008.

De Dienst Vreemdelingenzaken dient met de periode van (illegaal) niet betwist verblijf evident wel rekening te houden aangezien de nota voorschrijft dat rekening gehouden wordt met de duurzame, lokale verankering en dit een feitenkwestie is die door de Staatssecretaris wordt beoordeeld.

4,3,5) "2,8, Voor aanvragen ingediend 3 maanden te rekenen vanaf datum van 15 september 2009 zal ook de vreemdeling met een duurzame lokale verankering in België in aanmerking komen.

Deze situatie betreft de vreemdeling, die het centrum van zijn affectieve, sociale en economische belangen in België heeft gevestigd,

Het bestaan van een duurzame lokale verankering in België is een feitenkwestie die onderzocht wordt binnen de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de Minister of zijn gemachtigde,"

«De instructienota stelt dus in heel duidelijke bewoordingen dat het bestaan van een duurzaam lokale verankering een feitenkwestie is.

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat het een FEIT is dat de verzoeker verblijft in België sinds 2003, duurzaam lokaal verankerd is en een vrienden- en kennissenkring heeft.

De Dienst Vreemdelingenzaken aanvaardt derhalve het bestaan van een duurzame lokale verankering doch erkent tegelijkertijd niet het recht op een verblijfsmachtiging. Dit is manifest onterecht.

4.3.6.) Artikel 9bis VW laat de vreemdeling toe om in bijzondere omstandigheden de aanvraag tot machtiging tot verblijf voor meer dan drie maand in België in te dienen.

Het is nét de doelstelling geweest van de overheid om een grote meerderheid aan vreemdelingen die in de illegaliteit verkeren een verblijfsmachtiging toe te kennen indien zij humanitaire redenen / duurzame lokale verankering kunnen aantonen.

Het is dan ook een absolute tegenstrijd in bestreden beslissing om de verzoeker die zijn duurzame lokale verankering BEWEES, niet de verblijfsmachtiging toe te kennen omdat hij GEEN WETTIG verblijf kon aantonen.

De doelstelling van artikel 9bis Vreemdelingenwet en de vernietigde instructienota was net om de illegaliteit van vreemdelingen ongedaan te maken in geval humanitaire redenen / duurzame lokale verankering.

De verzoeker wordt het recht op LEGALITEIT ontzegd omdat hij in ILLEGALITEIT verkeerde.

Er is aldus geen afdoende materiële motivering, aangezien uit het individueel geval van de verzoeker er duidelijk elementen voor handen waren om de duurzame lokale verankering te aanvaarden.

Wanneer er gronden van duurzame lokale verankering in hoofde van de verzoeker aanvaard werden en de machtiging tot verblijf enkel en alleen wordt afgewezen op grond van de illegaliteit waarin de verzoeker zich bevond is de beslissing onmogelijk afdoende naar recht gemotiveerd.

4.3.7.) De bestreden beslissing dient derhalve vernietigd te worden."

2.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat aan de formele motiveringsplicht is voldaan nu uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker niet enkel inhoudelijke kritiek levert maar er ook in slaagt de motieven vevat in de bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven daarin vevat. Verder voert verwerende partij aan dat het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele en de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is omdat het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het verzoeker onmogelijk zou maken uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is. De verwerende partij zal dan ook slechts repliceren in zoverre verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De verwerende partij laat gelden dat de gemachtigde van de staatssecretaris over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid beschikt in het kader waarvan deze vermog te beslissen de door verzoeker aangebrachte elementen al dan niet te aanvaarden teneinde een verblijfsrecht toe te staan. De instructies van 19 juli 2009 houden een verduidelijking in van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Niettegenstaande de vernietiging van deze instructies heeft de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid zich ertoe bereid verklaard om binnen zijn discretionaire bevoegdheid deze instructies verder

toe te passen. Dit is uiteraard ten gunste van de vreemdelingen die een aanvraag hebben ingediend in toepassing van deze instructies. Verzoeker heeft zich in zijn aanvraag zelf beroepen op deze instructies zodat niet kan worden ingezien welk belang hij kan hebben bij zijn concrete kritiek.

Verzoeker kan niet ernstig voorhouden dat een verblijfsvoorwaarde die gesteld wordt in het criterium 2.8.A van deze instructie niet mag worden toegepast terwijl hij zich uitdrukkelijk op deze instructie heeft beroepen en stelde op basis hiervan te moeten worden geregulariseerd. Overigens beroept hij zich in het laatste onderdeel van het middel ook uitdrukkelijk op voormeld criterium 2.8.A van de instructie.

Bovendien kan verzoeker niet dienstig voorhouden dat de gemachtigde de aanvraag van verzoeker niet individueel heeft getoetst en gemotiveerd. De motieven van de bestreden beslissing laten verzoeker toe om te achterhalen om welke reden zijn aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond is verklaard. De gemachtigde heeft *in casu* de door verzoeker ingeroepen elementen beoordeeld en aangegeven om welke reden deze niet volstonden om aan verzoeker een machtiging tot verblijf toe te kennen. Verwerende partij verwijst naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om aan te geven dat de Raad zijn beoordeling niet in de plaats kan stellen van deze van de overheid. De beslissing werd deugdelijk en afdoende gemotiveerd.

In antwoord op verzoekers concrete kritiek laat verwerende partij gelden dat verzoeker niet heeft aangetoond te voldoen aan de verblijfsvoorwaarde zoals gesteld in criterium 2.8.A, verzoeker wel voldoet aan de verblijfsvoorwaarde van criterium 2.8B maar geen arbeidscontract heeft voorgelegd wat ook een vereiste is voor de toepassing van dit criterium, en dat in de bestreden beslissing wordt uiteengezet om welke reden de aangevoerde elementen van integratie en het niet begaan hebben van een inbreuk tegen de openbare orde, niet volstaan als grond voor regularisatie. Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met en gemotiveerd nopens de concrete elementen die het dossier van verzoeker kenmerken. Verzoeker geeft niet aan met welk concreet element beweerdelijk geen rekening zou zijn gehouden.

In tegenstelling tot wat verzoeker poogt voor te houden, wordt in de bestreden beslissing niet gesteld dat het een feit is dat verzoeker sedert 2004 in België verblijft. Integendeel wordt gesteld dat verzoeker sinds 2003 in België “zou” verblijven, lokaal verankerd “zou” zijn, een ruime vrienden- en kennissenkring “zou” hebben, sociale banden opgebouwd “zou” hebben, de Nederlandse taal machtig “zou” zijn, en dat deze elementen niet aanvaard kunnen worden als grond voor regularisatie. Verzoekers beschouwingen kunnen dan ook geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing. Aan verzoeker wordt geenszins de regularisatie ontzegd omdat hij in de illegaliteit verkeerde, verzoeker heeft kennelijk de motieven van de bestreden beslissing niet goed gelezen.

De verwerende partij laat ten overvloede nog gelden dat de gemachtigde over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid beschikt in het kader waarvan hij vermag te beslissen de door de vreemdeling aangebrachte elementen al dan niet te aanvaarden teneinde een verblijfsrecht toe te staan.

De gemachtigde handelde bij het nemen van zijn beslissing na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief. Er is geen sprake van een manifeste beoordelingsfout.

2.3. In de repliekmemoire volhardt verzoeker in het middel zoals uiteengezet in het inleidend verzoekschrift.

2.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde kan worden gesteld voor artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat

inzake het criterium 2.8.A van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 verzoeker noch een periode van wettig verblijf heeft gehad voor 18 maart 2008 of noch voor deze datum geloofwaardige pogingen ondernomen om een wettig verblijf in België te verkrijgen; dat inzake het criterium 2.8.B verzoeker een behoorlijk ingevuld arbeidscontract diende voor te leggen, wat hij niet gedaan heeft; dat het feit dat verzoeker sinds 2003 in België zou verblijven, lokaal verankerd zou zijn, een ruime vrienden- en kennissenkring zou hebben, sociale banden in België opgebouwd zou hebben, dat hij verschillende getuigenverklaringen kan voorleggen, en dat hij de Nederlandse taal machtig zou zijn, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie; ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies *d.d.* 19 juli 2009; dat wat het aangehaalde argument betreft dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde opgemerkt dient te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De door verzoeker aangevoerde schending van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet wordt onderzocht in samenhang met de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

De toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is. Dienaangaande herhaalt de Raad dat met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om

de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt.

2.4.1. Verzoeker voert aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris ten onrechte gebruik heeft gemaakt van een instructie die inmiddels vernietigd is door de Raad van State. De criteria vermeld in deze instructie vormen geen rechtsgrond meer om een beslissing te nemen. Bovendien heeft verzoeker zich niet gesteund op deze instructie.

Zoals reeds gesteld heeft de gemachtigde van de staatssecretaris een ruime appreciatiebevoegdheid bij het beoordelen van de gegrondheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf. De omstandigheid dat de gemachtigde de aanvraag van verzoeker onderzoekt in het licht van de criteria van de bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009 vernietigde instructie vormt een invulling van deze appreciatiebevoegdheid. Verzoeker toont in het middel niet aan dat de gemachtigde hierbij kennelijk onredelijk heeft gehandeld of heeft gesteund op een niet correcte feitenvinding (zie verder). Van belang voor het onderzoek of de materiële motiveringsplicht is nageleefd, is zoals gezegd of de gemachtigde handelt in alle redelijkheid en steunt op een correcte feitenvinding en of hij rekening heeft gehouden met de elementen die verzoeker zelf heeft aangebracht.

Uit de stukken van het dossier, meer bepaald de aanvraag van verzoeker daterend van 14 december 2009, blijkt dat verzoeker zich steunt op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009. Hij vermeldt in deze aanvraag *“Overeenkomstig de nieuwe instructies van 19/07/2009, verzoekt deze persoon U eerbiedig om hem een machtiging tot onbeperkt verblijf te verlenen, en dit op grond van de hierna volgende redenen.”* Verzoeker kan dus niet dienstig voorhouden dat hij zich in zijn aanvraag niet eens beroepen had op deze instructie.

2.4.2. Vervolgens voert verzoeker aan dat geen rekening werd gehouden met zijn individuele situatie en met de specifieke omstandigheden van het dossier. Verzoeker meent namelijk dat hij in aanmerking komt voor regularisatie omdat hij continu heeft gewerkt aan zijn integratie en dat hij duurzaam lokaal verankerd is. Verzoeker stelt dat zijn integratie niet wordt betwist maar dat deze toch wordt afgewezen omdat deze integratie niets afdoet aan de voorwaarden die gesteld worden door de instructie. Verzoeker leidt hieruit af dat enkel rekening werd gehouden met de instructie en niet met zijn persoonlijke situatie zodat de materiële motivering niet afdoende is. Inzake de duurzame lokale verankering meent verzoeker dat deze wordt aanvaard in de bestreden beslissing doch dat hem geen verblijfsmachtiging wordt gegeven zodat dit tegenstrijdig is. Verzoeker stelt ook dat de duurzame lokale verankering in zijn hoofde werd aanvaard maar dat de verblijfsmachtiging enkel werd afgewezen op grond van de duur van zijn (il)legaal verblijf en hij meent dat dit onmogelijk een afdoende motivering is.

De Raad stelt vast dat verzoeker de motieven dat hij niet voldoet aan de criteria 2.8.A en 2.8.B van de instructie, niet betwist. Verzoeker betwist enkel het gegeven van zijn integratie niet volstond om hem een verblijfsmachtiging toe te kennen.

In de bestreden beslissing wordt over verzoekers integratie overwogen:

“Het feit dat betrokkene sinds 2003 in België zou verblijven, lokaal verankerd zou zijn, een ruime vrienden –en kennissenkring zou hebben, sociale banden in België opgebouwd zou hebben, dat hij verschillende getuigenverklaringen kan voorleggen, en dat hij de Nederlandse taal machtig zou zijn, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.”

Daarvoor wordt in de bestreden beslissing overwogen dat verzoeker niet in aanmerking komt voor regularisatie op grond van criterium 2.8.A van de vernietigde instructie omdat verzoeker niet aantoonde voor 18 maart 2008 een periode van wettig verblijf te hebben gehad, noch daartoe een poging te hebben ondernomen, en evenmin in aanmerking komt voor regularisatie op grond van het criterium 2.8.B omdat hij daartoe een behoorlijk ingevuld arbeidscontract moet voorleggen en dit niet doet.

Zoals verzoeker zelf aangeeft in het middel, is het oordeel over de integratie en de duurzame lokale verankering een feitenkwestie. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris rekening heeft gehouden met de elementen die verzoeker daaromtrent in zijn aanvraag heeft aangebracht en deze opsomt, maar dat hij van oordeel is dat deze niet volstaan om in aanmerking te komen voor een machtiging tot verblijf. Er wordt daarbij tevens gewezen op het feit dat

verzoeker geen arbeidscontract voorlegt en dat hij niet heeft aangetoond voor 18 maart 2008 een legaal verblijf gehad te hebben of daartoe een poging heeft ondernomen.

Verzoeker toont niet aan dat dit oordeel van de gemachtigde kennelijk onredelijk is of steunt op een foutieve feitenvinding. De loutere opmerking dat de integratie bewezen is en als feit niet wordt betwist en de kritiek dat *“de bestreden beslissing enkel rekening houdt met de vernietigde instructies van het kernkabinet en geen individuele beoordeling maakt van de situatie waarin de betrokkene zich bevindt”* volstaan niet om aan te tonen dat deze motieven kennelijk onredelijk zijn. Uit de hierboven opgesomde motieven blijkt dat rekening werd gehouden met de door verzoeker aangebrachte elementen en met zijn persoonlijke situatie, maar dat werd geoordeeld dat deze elementen niet volstaan. De omstandigheid dat verzoeker het niet eens is met het oordeel van de gemachtigde, volstaat niet om aan te tonen dat dit oordeel kennelijk onredelijk zou zijn of steunt op een niet correcte feitenvinding.

Waar verzoeker aanvoert dat zijn duurzame lokale verankering aanvaard wordt maar dat hem toch geen verblijfsmachtiging wordt gegeven, merkt de Raad op dat uit de motieven van de bestreden beslissing helemaal niet blijkt dat als dusdanig wordt aanvaard dat verzoeker duurzaam lokaal verankerd is. De elementen die verzoeker in dit verband aanvoerde, worden opgesomd maar deze opsomming brengt niet mee dat deze elementen aanvaard worden. Uit de verdere bewoordingen *“kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie”* en *“ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies”*, kan worden afgeleid dat deze elementen aangaande verzoekers integratie niet worden aanvaard als grond voor regularisatie. Ook wordt, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, niet zomaar als feit aanvaard dat verzoeker in België verblijft sinds 2003. In de bestreden beslissing wordt er in de voorwaardelijke wijs op gewezen dat verzoeker sinds 2003 in België *“zou verblijven”*. Verzoeker kan niet op goede gronden voorhouden dat dit verblijf sinds 2003 zonder meer aanvaard wordt.

Bovendien, zelfs al zou er sprake zijn van een langdurig verblijf en een duurzame lokale verankering, dan nog is het niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris ook rekening houdt met andere elementen, zoals het beschikken over een geldig arbeidscontract en de omstandigheid dat verzoeker vroeger eventueel reeds zou gepoogd hebben zijn verblijfsituatie te regulariseren. Zoals reeds gesteld ontkent verzoeker niet dat hij geen arbeidscontract heeft voorgelegd, noch dat hij vroeger geen poging heeft ondernomen om zijn verblijfsituatie te regulariseren. Verzoeker toont niet aan dat dit motief tegenstrijdig is of niet afdoende zou zijn.

De bestreden beslissing steunt op pertinente, deugdelijke, afdoende en ter zake dienende motieven. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze tot zijn oordeel is gekomen of zich gesteund heeft op een foutieve feitenvinding.

De schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringplicht kan niet worden aangenomen.

2.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Uit de bespreking van de voorgaande onderdelen van het enig middel is gebleken dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met de elementen die verzoeker heeft aangevoerd in zijn aanvraag maar heeft geoordeeld dat deze niet volstaan om gemachtigd te worden tot verblijf. Verzoeker toont niet aan met welke van de door hem aangevoerde elementen geen rekening zou zijn gehouden. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat werd uitgegaan van een niet correcte feitenvinding. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig januari tweeduizend en elf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET